

PAUL FORT VERSEIBŐL.

A KÉK BÉKA.

Jó erdész, mondd meg nekünk, — kérünk szépen, térdenállva —:
Rá miről ismerhetünk ama híres kék békára?

Arról, hogy a többiek zöldek? — hogy súlyosabb, mint ők?
vagy könnyebb? Hogy a kacsák elől lopózik? Hogy vizirózsán
himbálózik?

Arról, hogy gyöngyöző a hangja? vagy hogy fején van bóbítája?
Hogy bús, kihalt a házatája? — csoportban él tán, mint a hangya?

A jó erdész zavart. A tó halvány tükrére pislog, meg az égre.
„Tudom már, — fordul hozzánk végre —: arról, hogy sose látható.“

Erdész, hazudtál. Fusson szét a hír: ma reggel láttam:
négy lábú zafir! Szép idő cinkosa, tiszta ég szerelme: zöld volt,
de kékség tükröződött benne.

(A *Deux chaumières du pays de l'Yveline* sorozatból, 1916.)

(Debrecen.)

Franciából fordította: HANKISS JÁNOS.

A KÖRTÁNC.

Ha minden lány e világon kezet kézbe tenne, az egész nagy
tenger körül összefogoznának.

Ha minden legény e földön tengerésznek menne, bárkákkal
a tengeren hidat rakhatnának.

Az egész nagy világ körül körtáncot járnának, ha e földön
minden ember kezet kézbe tenne.

(A *Ballades françaises* sorozatból, 1897.)

(Debrecen.)

Franciából fordította: HANKISS JÁNOS.